

have Aftaler registrerede, og samtidig meddeler man, at der ingen eller næsten ingen Prisaftaler findes. Naar der efter det ærede Medlems Mening kun er nogle ganske faa Prisaftaler i Samfundet, hvorledes kan det da kræve et stort Apparat? Ja, det kan kun fremkomme ved, at det ærede Medlem forsøger paa at udvide Begrebet „kollektive Aftaler“ til noget, som ikke et Menneske har tænkt paa det kunde omfatte, og som det ærede Medlem ved fra Udvalgsforhandlingerne, at ingen Mennesker har tænkt paa. Om det ærede Medlem Hr. Lange telefonerer til en Nabo, om det er den naturlige Pris at sætte paa en Vare, har aldeles intet med en kollektiv Aftale at gøre.

Hvis man i Udvalget havde villet underkaste dette Lovforslag den Behandling, som jeg en Tid troede, man vilde, er jeg ikke i Tvivl om, at man meget vel kunde være naaet til en saadan Definition af „kollektive Aftaler“, at det blev klart, at ingen havde tænkt paa saadanne Absurditeter, som det ærede Medlem talte om. Men paa et vist Tidspunkt foregik der jo overfor dette Lovforslag en Arbejdsnedlæggelse, aabenbart i Henhold til en kollektiv Aftale. Man havde været inde paa, at man maaske kunde finde Vej frem, man var begyndt Drøftelsen, man havde talt om Sagerne, man havde fremhævet, hvad man ønskede ændret, og i Henhold hertil indkaldtes der Ændringsforslag; der blev givet en god og rundelig Frist, men da denne rundelige Frist var udløbet, kom man og sagde, at man ikke vilde fremsætte noget Ændringsforslag. Der foregik, som jeg har sagt, paa et vist Tidspunkt en Arbejdsnedlæggelse, man bestemte sig om og vilde ikke beskæftige sig med Lovforslagets Enkeltheder.

Det ærede Medlem Hr. Lange søger meget efter Indvendinger, naar han f. Eks. siger: Hvorledes kan man dog tænke sig, at Folk, som indgaar Aftaler, der efter dette Lovforslags Vedtagelse maa siges at være ulovlige, selv skal anmelde det? Ja, gid man kunde faa det ordnet saaledes, at Folk i Forvejen vilde anmelde Forbrydelser, som de agtede at begaa! Det ærede Medlem ved meget vel, hvorledes det forholder sig. For Tiden er der ingen Hindringer for disse Aftaler. Hvis dette Lovforslag vedtages, og nogen har indgaaet en Aftale, om hvilken de vil mene, at den efter dette Lovforslags Vedtagelse er ulovlig, anmelder de den selvfølgelig ikke, men ophæver den. De Aftaler, som vil blive tilbage, er dels dem, som er lovlige, og dels dem, der kan være Tvivl om, og overfor de Aftaler, hvorom der kan være Tvivl, har Lovforslaget fore-

slaaet den hensynsfuldste Fremgangsmaade derigennem, at det bliver Domstolene, som afgør, hvorvidt Aftalerne maa siges at være ugyldige eller ulovlige efter denne Lov, og at derfor den første Kendelse fra en Domstols Side kan gaa ud paa at kende dem ugyldige, men altsaa ikke paa Straf. Der er ikke Tale om Eftergivelse af Straf, som det ærede Medlem Hr. Lange fører ind; der er Tale om, at den første Kendelse er en Afgørelse af, hvorvidt en Aftale er ugyldig og ulovlig, fordi der kan være Tvivl om det, og først efter at Domstolen har fastslaaet Ugyldigheden, vil Opretholdelsen af Aftalen blive en ulovlig og strafbar Handling.

Det ærede Medlem Hr. Langes modsigelsesrige Foredrag bød ogsaa paa følgende interessante Modsigelse. Han begynder med at fortælle, at han ingen Sympati har for Prisaftaler, og efter at han har slaaet det fast, udvikler han for dette høje Ting, hvor sørgeligt det er, at man ikke skal have Lov til at indgaa en Aftale om at forhøje sin Pris. Det er meget rigtigt, at dersom Forholdene forandres i Løbet af 1926 af den ene eller den anden Grund, ved Forhøjelse af Afgifter eller af Prisen paa den ene eller anden Raavare, kan det blive nødvendig for den enkelte Forretningsmand at forhøje Prisen; men dette Lovforslag lægger ingen Hindringer i Vejen for nogen som helst Forretningsmand i Retning af at forhøje Prisen, det lægger kun Hindringer i Vejen for, at dette sker igennem en Prisaftale, som det ærede Medlem Hr. Lange ingen Sympati har for. Man taler saa meget om, at man ikke har Sympati for noget, som man ved, der ingen Sympati er for i Befolkningen, og efter at man saaledes har rensset sin Samvittighed overfor den, lægger man alle mulige Hindringer i Vejen for at komme disse Prisaftaler til Livs.

Jeg beklager meget, at det ærede Medlem Hr. Kragh staar Side om Side med en Ordfører, der fremsætter en saadan Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Lange har gjort. Det ærede Medlem Hr. Kragh søger imidlertid at forsvare sit Standpunkt ved at sige: Dette Lovforslag gaar ud paa at binde Erhvervene, men det, Venstre vilde, var at frigøre dem. Akkurat den samme Tendens, som findes i Venstres Forslag, findes i dette, nemlig at frigøre de enkelte Erhvervsgræne for Prisaftalernes Tryk, hvis de ønsker at frigøre sig derfor, og at frigøre Samfundet for det Tryk, som Prisaftalerne lægger paa det.

Naar nu dette Lovforslag kommer videre til det andet høje Ting, er det jo